

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1872.

ΦΥΛΛΙΔΙΟΝ Β'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΡΑΨΤΩΝ ΛΟΥΡΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΩΝ.

Ἦνε ἀποδεδειγμένον, ἔτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων περιστάσεων πολλάκις εὐρισκόμενος, αἰσθάνεται κλίσιν τινὰ πρὸς τὸ ἡδὺ καὶ τερπνόν, ἢ καταχρηστικώτερον τὸ γελοῖον. Ἡ κλίσιν αὕτη εἶνε φυσικωτάτη, καθόσον ἐν αὐτῇ εὐρίσκει διάχυσιν καὶ ἀναψυχὴν, τὴν ὁποῖαν ἀλλαχοῦ ματαίως ἐπιζητεῖ. Τὰ ἀθύρματα καὶ ἐν γένει τὰ τὸν νόμον τοῦ σοβαροῦ ὑπερπιδῶντα, πρὸς ἃ ἰδιαιτέραν τρόπον τινὰ ἐπιφυλάττει κλίσιν, προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν εὐχαρίστησιν καὶ τέρψιν ἀμετρον, ὥστε πολλάκις, χαίρειν εἰπὼν τοῖς σπουδαίοις, καταγίνεται ὀλαῖς δυνάμεσιν εἰς τὸ ἐπινοεῖν καὶ διαδίδειν τοιαῦτα. Διὰ τοῦτο εὐθύς ἐξ ἀρχῆς βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον Δημόκριτον μᾶλλον ἢ Ἡράκλειτον καὶ ἐφευρετὴν μὲν τῆς τραγωδίας, τῆς κινούσης εἰς ἔλεον καὶ ἐνθουσιασμὸν τὴν ψυχὴν καὶ ἀναπνευρούσης τὸ αἶσθημα, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἐπινοητὴν τῆς κωμῳδίας, ὅρου ὄλωσ ἀντιθέτου πρὸς τὸν πρῶτον. Ὡστε ἢ τοιαύτη ἀπὸ τοῦ σπουδαίου καὶ σοβαροῦ εἰς τὸ ἡδὺ καὶ τερπνόν μεταβάσις εἶνε εὐχερσεστάτη τῷ ἀνθρώπῳ, λογιζομένη κατὰ μέγα μέρος ὡς φυσικὴ καὶ ἐπιζήτητος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, τὰ ἀδιάρθρα ἐκαίνα τῆς φύσεως τέχνα, ἐπεζήτουν τὸ ἡδὺ καὶ μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἦσαν ἔκδοτοι εἰς τὸ τερπνόν. ἐθεώρουν αὐτὸ ὡς χαρίεσσαν, οὕτως εἰπεῖν, διατριβὴν καὶ ἀνάπαυλαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐθυσίαζον πολλάκις μέρος πολυτίμου τοῦ καιροῦ των εἰς ὅτι τερπνόν εἶτε θέαμα εἶτε ἀκουσμα. Καὶ αὕτη ἢ ὥρα τοῦ φαγητοῦ των ἦτον ἐν μέρει εἰς τὰ τοιαῦτα ἀθύρματα προσδιορισμένη. Διὰ τοῦτο καὶ βλέπομεν αὐτοὺς εἰς τὰ συμπόσια των καὶ πρὶν τῶν χρόνων ἀκόμη τῆς ὑποδουλώσεως καὶ διαφθορᾶς μαλακῶς ἐν ἀνακλίντροις ἀνακεκλιμένους, μὲ δαρνίους ἢ ἀνθοπλόκους στεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς καὶ λευκὰ ἱμάτια περιδεδλημένους, καὶ μεταξὺ τοῦ δειπνοῦ ἄδοντας τὰ παροιῖα ἢ συμποτικά λεγόμενα ἄσματα των καὶ φιλοτιμωμένους ἐπινοεῖν ἐν πλείστῃ εὐθυμίᾳ τὰ σκόλια ἢ τοὺς γόλφους καὶ ὅλα τὰ τοιαῦτα ζωηρᾶς φαντασίας ἐπινοή-

(ΠΥΘΑΓΟΡ. Φυλλ. Β')

ματα, πλήρη εὐτραπέλου χάριτος καὶ τῶν ὁποίων ἀκριβεστάτην περιγραφὴν μᾶς δίδει ὁ Ἀθήναιος.

Τὸ τερπνόν δὲ τοῦτο, ἢ ἐπὶ τὸ καταχρηστικώτερον εὐτραπέλον, οἷον ἡδὺ τι ἄρτυμα καὶ εἰς περιστάσεις ἔτι σπουδαιότερας τῶν τοῦ πότου ἀναφαίνεται, προσεπιμαρτυροῦν τὴν ἔμφυτον πολλάκις τοῦ ἀνθρώπου κλίσιν πρὸς τοῦτο. Διὸ καὶ μεταξὺ τῶν ποιημάτων καὶ αὐτῶν τῶν σοβαρωτέρων ποιητῶν βλέπομεν ἀναφαινόμενα συνεχῶς ἔχνη τοῦ τοιοῦτου. Οὕτως ὁ θεσπέσιος Ὅμηρος μετὰ κωμικῆς τῷ ὄντι χάριτος μᾶς περιγράφει τοὺς Θεραίτας καὶ τοὺς Ἴρους του, ὁ δὲ γενναῖος καὶ τοσοῦτον ἄλλοτε διακριθεὶς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἐπὶ ἀνδραγαθήμασι μέγας Τελαμώνιος Αἴας, ἀγωνιζόμενός ποτε μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τοῦ Ἀντιλόχου εἰς τὸν δρόμον καὶ ὀλισθήσας, ἐκυλίσθη εἰς βοεῖαν κόπρον, πάνυ γελοῖως πληρώσασαν τὰ ὄτα καὶ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥίνα του «ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥίνας τε... οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν» (Ἰλιάδ. Ψ. 777). Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ὁμοίως μετὰ τόσας τρομερὰς περιπετείας χάριν διαχύσεως κατακλείει τὸ Ἄλφα τῆς Ἰλιάδος του διὰ τῆς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ἐμφανίσεως τοῦ ποιηνύουτος καὶ κυλλοπόδου Ἡραίου, ὅστις διὰ τῶν γελοίων σχημάτων καὶ περιστροφῶν του τέρπει τὴν τῶν μακάρων θεῶν ὀμήγηρην, καὶ διὰ τοῦτο ἀσθεστος ἐνόησται γέλωσ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀπ' αὐτῶν καθ' ὁμοιοπάθειαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀναγνώστου, τοσοῦτον σκυθρωπάσαντος εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἀνάγνωσιν τῶν προϊστορηθέντων λυπηρῶν συμβαμάτων. Ὡστε πανταχοῦ ἐν γένει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐν διαφόρῳ μέτρῳ παρατηρεῖται προσέγγισις τις εἰς τὸ τερπνόν ἢ γελοῖον, ἕπερ φυσιολογικῶς δυνάμει θεωρησαί ὡς τὸ ἄρτυμα ἢ τὸ ἄλας τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος.

Πρὸς τοῦτοις διὰ τὸν αὐτὸν λόγον βλέπομεν πολλοὺς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καταγινόμενους εἰς διάφορα γραφικὰ παίγνια ἢ ἀθύρματα καὶ ἐπιτυχῶς διὰ παραδόξων στίχων εἰκονίζοντας ποικίλα πράγματα. Οὕτως ἔχομεν τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου τὴν Σύριγγα ἢ τὸν Αἰλόν, στίχους ἐν εἶδει σύριγγος γεγραμμένους καὶ κομψῶς περὶ αὐτῆς πραγματευομένους καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τι μεταγενεστέρων τοῦ Δωρίου Δωσιάδα τοὺς Βωμοὺς, ἐν οἷς ἀναφαίνεται καὶ τι εἶδος ἀκροστιχίδος τοῦ Ῥοδίου Σιμμίου τὰς

Πτέρυγας και τὸν Πέλεκον τοῦ Βησαντινοῦ Ροδίου ὠδὸν χειρὸς, καὶ πολλῶν ἄλλων διάφορα τοιαῦτα τεχνήεντα ἀθύρματα, ἀποκυήματα τῆς ζωηρᾶς Ἑλληνικῆς φαντασίας, ἧτις τοσαῦτα ἄλλα θαυμάσια ἐπεποίησε. Δὲν σφάλλομεν, νομίζω, ἂν συγκαταριθμησώμεν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοὺς ἐξῆς στίχους τῶν δύο ἐνδόξων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀποτελοῦντας θεδαίως εἰδὸς τι λογοπαίγνιον.

Τυρλὸς τὰ τ' ὄτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ, καὶ
Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ἔσοι.

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων καὶ συγχρόνων ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐκδότους εἰς τὰ τοιαῦτα ἐν γένει λογοπαίγνια καὶ εἶδη τῶν γραπτῶν ἀθύρματων θλέπομεν τοὺς Γάλλους. Προικισμένοι οὗτοι μὲ γόνιμον φαντασίαν καὶ μὲ ἐλαστικὸν πνεῦμα, δὲν παύουσιν ἐπινοοῦντες ἐπιτυχῶς πάντοτε τοιαῦτα εἶδη γραφικῆς λεπτολογίας, πολλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς διακεκριμένους αὐτῶν ποιητὰς ἀπατολοῦντα, ἅτινα καὶ μεταξὺ σπουδαίων συγγραμμάτων ἀπαντῶμεν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Bagatelles industriels. Καὶ τῶν τοιούτων δὲν κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα συνοπτικὴν ἀπαρίθμησιν.

Καὶ πρῶτον θλέπομεν τὴν ποιικίαν ἐκείνην τῶν αἰνιγμάτων, ὑπαγομένων εἰς διάφορα εἶδη καὶ πολυτρόπως ἐκθετομένων. Μεταξὺ τούτων πρωτεύουσιν ἰδίως οἱ λεγόμενοι γρίφοι (Rébus), τουτέστι συμβολικαὶ ἐκφράσεις παριστανόμεναι διὰ διαφόρων σημείων καὶ ἀντιστοιχῶν εἰκόνων, ἰχνογραφουμένων ἐπιτυχῶς καὶ εἰς ἐξήγησιν προβαλλομένων. Οὕτω π. χ. θέλοντες νὰ ἐκθέσωσι τὴν φράσιν: "Une personne illustre," (ἐν ἔνδοξον ὑποκείμενον), λαμβάνουσι δι' ἐκάστην λέξιν καὶ συλλαβὴν πολλὰ καὶ τὸ πρῶτον τὸ ἐκφραζόμενον διὰ τῆς ἀντιστοίχου φωνῆς καὶ εἰκονίζον συμβολικῶς τὴν λέξιν. Ὅθεν τὴν φωνὴν Une paristtā ἡ ἀντιστοιχὸς Hune, σημαίνουσα κεραίαν πλοίου, διὸ καὶ ζωγραφίζουσι μίαν τοιαύτην κεραίαν τὴν λέξιν Personne ἀναλύοντες εἰς τὴν λέξιν Père—sonne (παππᾶς σημάδιον), ζωγραφίζουσι ἱερέα σημαίνοντα κώδινα προσηρημένον ἐπὶ κωδωνοστασίῳ τὴν φωνὴν il ἀντικαθιστῶσι διὰ τῆς συστοίχου ile (νῆσος), ἐφ' ᾧ καὶ εἰκονίζουσι νῆσον θαλαρᾶν ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης· ἐπίσης τὸ lustre ἀντικαθιστῶσι διὰ τοῦ ὁμωνύμου Lustre (πολυέλαιος). Ὅποτε λοιπὸν τὸ αἰνίγμα, μετατρέπομενον τοιοῦτοτρόπως διὰ τοῦ παραδόξου μεταμριεσμοῦ τῶν λέξεων εἰς εἰκονικὰ σύμβολα, ἀποβαίνει ἄλλη συμβολικὴ ἢ φωνητικὴ ἱερογλυφικῶν ἐκφρασις. Σημειωτέον, ὅτι τὸ τοιοῦτον πάλιν εἰς τὴν γλῶσσάν μας πολὺ δυσκόλως ἐπιτυγχάνει, δυνάμενον ἐν τινὶ μέτρῳ μόνον πρὸς παράστασιν ἐννοίας νὰ ἐκφρασθῇ καὶ ὄχι χωριστὰ πρὸς παράστασιν λέξεων καὶ συλλαβῶν ὡς εἰς τὴν Γαλλικὴν, δι' ἣν τὸ πρῶτον εἶνε εὐκολοκἀτόρθωτον, διότι πτωχοτάτη ὡς πρὸς τὰς λέξεις, μεταχειρίζεται πολλὰ συνώνυμα καὶ σύστοιχα, ἅτινα εὐκολύνουσι τὸ τοιοῦτον λογοπαίγνιον.

(I. M. Ραππαρχης.)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ.

Ἐν ἀντίτυπον τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκακίου, ἐκδοσὶς Ἐνετίας τοῦ ἔτους 1471, ἐπωλήθη διὰ τὸ σπάνιον 2360 λίρας στερλίνας.

Τὸ ἐλεφαντοκόλλητον κάθισμα τὸ δοθὲν παρὰ τῆς πόλεως Λυδίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουστάβον Β' ἐκείνου ἡγοράσθη ἐπὶ δημοπρασίας τῷ 1823 φλωρινία 58,000 ἢτοι περίπου 120,000 φράγκα.

Ἐν βιβλίον, φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ Σακκισπῆρου καὶ ἀνήκον ποτὲ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον, ἐτιμήθη 120 λίρας στερλίνας.

Τῷ 1816 ὁ λόρδος Σατέσβουρις ἔδωκε δι' ἓνα ὀδόντα τοῦ Νεύτωνος 730 λίρας στερλίνας, τουτέστι 16,550 φράγκα, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῇ σπενδόνῃ τοῦ δακτυλίου του. Ὅτε ἐγένετο ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἀβαιλάρδου καὶ τῆς Ἑλουσιᾶς ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις νεκροταφείου, λέγεται, ὅτι εἰς Ἀγγλὸς προσέφερον 100,000 φράγκα διὰ ἓνα ὀδόντα τῆς Ἑλουσιᾶς. Ἐν ἔτει 1820 τὸ κρανίον τοῦ φιλοσόφου Καρτεσιῦ ἡγοράσθη παρὰ τινος εἰς τὴν μετρίαν τιμὴν 99 φράγκων. Μία παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένη φενάκη τοῦ φιλοσόφου Καντίου εὔρεν ἀγοραστὴν δι' 20 φράγκα· τῷ δὲ 1822 μία ἄλλη φενάκη τοῦ Σπερνίου (συγγραφέως Ἀγγλοῦ) δημοπρατηθεῖσα κατεκυρώθη μετὰ πολλὴν καὶ ἔνθερον διαμάχην τῶν ἀγοραστῶν εἰς τὴν τιμὴν 200 γουίνων, δηλαδὴ 5,340 φράγκων. Φραγκίσκος τις Βουρδέττος ἡγόρασεν ἀντὶ 12750 φράγκων δύο κονδύλια, δι' ὧν ὑπεγράφη ἡ ἐν Amiens συνομολογηθεῖσα συνθήκη τῇ 27 Μαρτίου 1801. Μία δὲ εἰκὼν τοῦ περιφήμου Ἰσπανοῦ Ζωγράφου Μουρίλλου, παριστῶσα τὴν Θεοτόκον καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, ἡγοράσθη φράγκα 500 χιλιάδας.

ΒΟΚΚΑΚΙΟΣ.

Giovanni Boccaccio, περιώνυμος ἰταλὸς συγγραφεὺς, γεννηθεὶς τῷ 1313 ἐν Παρισίοις ἢ ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ ἀποθανὼν ἐν Κερτάλδῳ τῷ 1375. Κατ' ἀρχὰς ἐδόθη εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον· ἀλλ' εἰκοσαετῆς ἐλθὼν εἰς Νεάπολιν, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ τάφου τοῦ Βιργιλίου συνέλαβε μεγάλην ἀπόφασιν· διεσκόρπισεν εἰς τὸν ἀνεμὸν τὰ ἐμπορικὰ του κατάστιχα καὶ ἐγένετο ποιητὴς παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του, σπουδάζας τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, τὴν Λατινικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν. Περιώνυμος ποιητὴς καὶ σοφὸς ὁ Βοκκάκιος, οὐκ ἦν εὐδοκίμει καὶ εἰς τὰ πολιτικά, ἢ δὲ πόλις τῆς Φλωρεντίας διεπιστεύετο πολλάκις αὐτῷ σπουδαῖα ὑπουργήματα. Πρῶτος αὐτὸς κατέλαβε τὴν ἔδραν, ἧτις συνέστη πρὸς διερμίνην τῆς «θείας κωμωδίας» τοῦ Δάντου, καὶ ἐγένετο φίλος τοῦ Πετράρχου.

Ὁ Βοκκάκιος ἔγραψε καλὰ συγγράμματα καὶ εἰς ὠρίαν Λατινικὴν γλῶσσαν, οἷα ἡ «Genealogia deorum», εἶδος ἀπολογίας ὑπὲρ τῆς ποιήσεως καὶ κλασικῆς ἐγκυκλοπαιδείας. — «De moli-

ΜΑΖΑΝΙΕΛΛΟΣ.

eribus claris», κ. τ. λ. Τὰ ἅπαντα αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ ἐπιστάσει τοῦ Μοντιέρου ἐν Φλωρεντίᾳ 1827 τόμοι 17 εἰς 8ον. Μεταξὺ τῶν Ἰταλικῶν συγγραμμάτων του διαπρέπει τὸ μέγα αὐτοῦ ποίημα il Filostrato καὶ τὸ περιβόητον «Decamerone» ἢτοι Δεκαήμερον, περιέχον ἑκατὸν διηγήματα, καὶ ψεχθὲν σχεδὸν παρὰ πάντων διὰ τὸ ἄσεμνον τῆς ἐκφράσεως· διὸ καὶ ἐτέθη τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων. Ἄλλ' ἢ ἐν αὐτῷ ζωηρὰ ἀπεικόνισις τοῦ λοιμοῦ τῆς Φλωρεντίας (τοῦ συμβάντος ἐν ἔτει 1348.) παρεβλήθη πολλὰς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου περιγραφὴν τοῦ ἐν Ἀθῆναις λοιμοῦ καὶ εἶνε αὐτόχρονη ἀριστοῦργημα. Περὶ τοῦ συγγραφέως τούτου ποιεῖται λόγος καὶ ἡ κυρία Δώρα Ἰστρίας εἰς τὸ σύγγραμμα «Ἐκδρομαὶ εἰς Ἰταλίαν».

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Κατὰ μέσον ἔρον ὁ μὲν μυελὸς τοῦ ἀνδρὸς ζυγίζεται 3 1)2 λίτρας, ὁ δὲ τῆς γυναικὸς 2 λίτρας καὶ 2)3.

— Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ σφυγμὸς ἔχει 180 πάλμους καθ' ἑκάστον λεπτόν, κατὰ τὴν νεότητα 80 καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας 60.

— Ἡ μέση τοῦ αἵματος θερμότης εἶνε τοῦ μὲν ἀνθρώπου 92 βαθμῶν, τοῦ προβάτου 102 καὶ τῆς νήσσης 107.

— Τὸ αἷμα 42 ἀνθρώπων δύναται νὰ χορηγήσῃ ἱκανὸν σίδηρον, ὥστε νὰ σφυρηλατήσῃ τις εἰς αὐτοῦ τὴν ὕνιν ἀρότρου 24 λίτρων βάρους.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην λαμπρῶν αἰθουσῶν καὶ δωμάτων πλουσιῶν, ἔπως ἀναπτυχθῶσι, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῶν κατὰ καιρὸς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἀναφανέντων ἦσαν τὸ κατ' ἀρχὰς πένητες. Τινὰ παραδείγματα ἀκούσι πρὸς τοῦτο. — Ὁ μέγας Σινὸς νομοθέτης Κομφούκιος ὑπῆρξεν ἐργάτης καὶ γεωργός. — Ὁ Ρωμαῖος Κικελιάτος ἐπίσης. — Ὁ περιπύστος πάπας Εὐλόγιος IV'. ἦν υἱὸς κωμῆως. — Ὁ πάπας Σίξτος Ε', ἦν ποιμὴν. — Ὁ διάσημος Μαζανιέλλος ἀλιεὺς. — Ὁ μέγας Φραγκλῖνος στοιχειοθέτης. — Ὁ Κρόμβελ ζυθοπώλης. — Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Μεταστάσιος ποιμὴν. — Ὁ φυσιογράφος Λινναῖος σανδαλοποιός. — Ὁ στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος Βεναρδόττος, ὁ μετέπειτα βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ἦν φλεβοτόμος. — Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέμ--Ἀλῆς κουρεύς. — Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ρήτωρ καὶ βουλευτὴς Κόβδεν ἦν ποιμὴν προβάτων. — Ὁ ἔνδοξος πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Λίγκολν, υἱὸς πτωχοῦ χωρικοῦ, ἦν κατ' ἀρχὰς ξυλουργός καὶ καύτης. — Ὁ Ἰσπανὸς στρατηγὸς Ἐσπαρτέρος νεωκόρος, κτλ. κτλ.

Θωμᾶς Ἀνιέλος ἦτο Μαζανιέλλος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Νεαπόλει ἐκφρασεῖς τῷ 1647 ἐπαναστάσεως κατὰ τῆς τυραννίας τοῦ Ἰσπανοῦ κυβερνήτορος, ἦτο πτωχὸς λαζαρόνος, ἀποζῶν ἐκ τῆς πωλήσεως ἰχθύων καὶ ὀπωρῶν. Ἄν καὶ ἦτο εἰς ἄκρον ἐνδεῆς, ἀμαθὴς καὶ περιορισμένου πνεύματος, εἶχεν ὅμως χαρακτηρηὰ ὑπερήφανον καὶ ἐπιχειρηματικόν, καὶ φυσικὴν εὐγλωττίαν καὶ τόλμην ἀπεριόριστον. Τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα καὶ αἱ ἐκάστοτε ζωηρὰ μειψιμοῖραι του κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς Κυβερνήσεως τὸν εἶχον καταστήσει λίαν δημοτικόν· ἄλλως δὲ καὶ ἡ ἐπιβολὴ νέου φόρου ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν καὶ τῶν λαχανικῶν τῇ 3 Ἰαν. 1647 εἶχε παροξύνει λίαν τὸν πτωχὸν λαόν. Τῇ 7 Ἰουλίου ὁ γυναικῶδες τοῦ Μαζανιέλλου, κομισὰς εἰς τὴν ἀγορὰν πανέριον ὀπωρικῶν, ἤρνήθη νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον· ὅτε δὲ ὁ Εἰσπράκτωρ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ, ὁ Μαζανιέλλος μετὰ πολλῶν συντρόφων του ἔδραμεν εἰς βοήθειαν τοῦ γυναικῶδες του, κράζων «ζήτω ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸν διάβολον ἢ κακὴν του κυβερνήσεως!» Ἀφοῦ δὲ ἠλευθέρωσαν τὸν ἀπαγόμενον ὀπωροπώλην, οἱ στασιασταὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ ἀντιβασιλέως δουκὸς Ἀρκου καὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν βιάσασιν νὰ παραλάβῃ σύμβολον καὶ συνάροντα τὸν Μαζανιέλλον. Ὁ δούξ διέφυγε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ φρούριον, ὅπου ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν στασιαστῶν. Ἡ ἐπαναστάσις ἐν ἀκμαεὶ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ἐπαναστάται συνεκρούσθησαν μετὰ τοὺς εὐγενεῖς, οἵτινες ἐπειράθησαν νὰ δολοφονήσωσι τὸν Μαζανιέλλον. Ὁ ὄχλος ἀνηγόρευσε τοῦτον ἀρχηγόν του, τῷ ἔδωκε δὲ καὶ συμβουλὰς ἐξαχθέντες ἐκ τῶν τελευταίων τάξεων. Ὁ λαζαρόνος ἀρχηγὸς ἐσχημάτισεν ἐκ τοῦ προχείρου αὐτοσχέδιον κυβερνήσιν, ἔδωκε τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του νὰ διαρκάσωσι πολλὰ παλάτια, αὐτὸς ὅμως οὐδὲν ἐκράτησε δι' ἑαυτόν. Τῇ 13 Ἰουλίου, δυνάμει συνθήκης ὑπογραφεῖς ἐν τῷ μητροπολιτικῷ κτήρῳ, ὁ ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν φόρος καταργήθη καὶ αἱ παλαιαὶ ἐλευθερίαι καὶ ἀτέλειαι ἀνενοώθησαν. Τότε ὁ Μαζανιέλλος ἀπέθεσε τὰ ἔπλα, μηδεμίαν ἀμοιβὴν καταδεχθεὶς νὰ ζητήσῃ.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἡ μεγάλη συγκίνησις, τὴν ὅποιαν εἶχεν ὑποστῆ ἐκ τῶν διαδραματισθέντων, ἢ εἰς ἀνάγκης ἀσυνήθης ἐνστάσις τῶν νοσητικῶν του δυνάμεων, ὁ ἀπὸ τῶν λησῶν καὶ κλοῦργων φόδος καὶ ἡ ἐπὶ ἑπτὰ συνεχεῖς νύκτας αὐπνία του, τὸν ἐρριψαν εἰς πυρετόν, τὸν ὅποιον ἠδύνησε διὰ καταχρήσεως οἴνου. Ἐξω φρενῶν γενόμενος ἤρχισε νὰ διατρέχῃ πάσας τὰς ὁδοὺς, νὰ θυσιάζῃ τοὺς καλλιτέρους του φίλους καὶ νὰ ἐξοκέλλῃ εἰς τοσαύτας παραφοράς, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸν ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν δεύσωσι. Ἐντούτοις διαφυγὴν τῆς προσοχῆς τῶν φυλάκων του ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Καρμηλιτῶν, ὅπου προσηγγέθη ὡς ἀληθὴς παράφρων. Ἐπὶ τῇ διαβεβαίωσει του ὅμως, ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ παραδώσῃ ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν ἐπέμψεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν, διὰ νὰ ἤσυχάζῃ ἐκεῖ· ἀλλ' ἤδη ὁ λαὸς εἶχε διεγερθῆ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ μοναστήριον κραυγάζων «ζήτω ὁ βασιλεὺς, ἀποθανέτω ὁ Μαζανιέλλος.» Τὰς φωνὰς ταύτας ἀκούσας ὁ δυστυχὴς παράφρων, μὴ ἐννοήσας ὅμως

περί τίνος ἐπρόκειτο, ἐξώρμησε φωνάζων « Μὲ ζητεῖτε, φίλοι μου; Ἴδού ἐγώ. Παρευθὺς δὲ τέσσαρες τῶν συνωμοστῶν, πρῶην φίλοι του, πυροβολήσαντες τὸν ἐφένευσαν τῇ 16 Ἰουλίου 1647. Τὸ πτώμα του, σχεδὸν κατασπαρχθὲν ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ἀνελήφθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του, ἐνεδύθη μὲ βασιλικά ἱμάτια καὶ ἐκηδεύθη μὲ μεγάλην πομπήν. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὁ λαὸς ἔστισε ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ του εἶχεν αἰσθανθῆ πάλιν τὸν ζυγὸν κατεπιέζοντα τὸν αὐχένα του, ἐξηγέρθη αὐθις καὶ ἐξεδίχησε τὸν θάνατον τοῦ μάρτυρος τῆς ἐλευθερίας του, σφαιγιάσας ἕλους τοὺς φονεῖς του.

Η ΓΗ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ.

Ὁ Φραγκίσκος Ἀραγῶ, θέλων νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μαθητάς του εὐνόητον ἰδέαν τοῦ μεγέθους τῆς γῆς συγκριτικῶς πρὸς τὸ τοῦ ἡλίου, ἐστοχάσθη νὰ ἀριθμῆσῃ πόσους κόκκους σίτου μετρίου μεγέθους περιέχει μίαν λίτρα. Εὗρε λοιπὸν ὅτι περιέχει 10,000 ἐπομένως ἐν δεκάλιτρον πρέπει νὰ περιέχη 100,000, ἐν ἑκατόλιτρον 1,000,000, καὶ 12 δεκάλιτρα 1,200,000. Συναθροίσας τότε εἰς ἓνα σωρὸν τὰ 12 δεκάλιτρα τοῦ σίτου ἦτοι τοὺς 1,200,000 κόκκους, ἔθεσεν ἀντικρὺ εἰς ἓνα μόνον κόκκον καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἀκροατὰς του. — Ἴδού ἐν συνόψει ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος. — Ἡ ἐξομοίωσις αὕτη ἐξέπληξε τοὺς μαθητάς.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ.

Τὸ ἀλφάβητον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης περιέχει 24 γράμματα, τῆς Γαλλικῆς 25, τῆς Ἀγγλικῆς 26, τῆς Ἰταλικῆς 21, τῆς Ἰσπανικῆς 27, τῆς Ρωσικῆς 41, τῆς Γερμανικῆς 26, τῆς Σλαβικῆς 27, τῆς Λατινικῆς 25, τῆς Ἑβραϊκῆς 22, τῆς Ἀραβικῆς 28, τῆς Περσικῆς 32, τῆς Τουρκικῆς 33, τῆς Σανσκριτικῆς 50, καὶ τῆς Σινικῆς 214.

ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΕΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Δύο μοναχοὶ Ἕλληνες, προχωρήσαντες πρὸς διχῶσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως μέχρι τῆς Σινικῆς, εἶδον τὸν τρόπον τῆς ἀναπτύξεως καὶ διατροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων. Ἐπιστρέψαντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, προέτεινον εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸν νὰ μεταφέρωσιν ἐκ Σινικῆς τὸν πολύτιμον σκώληκα. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐδέχθη, οἱ δὲ μοναχοὶ ἀνεχώρησαν. Ἐφθασαν εἰς Σινικὴν, καὶ ἐκεῖ μετὰ μυρίους κινδύνους καὶ ἀπείρους ταλαιπωρίας κατώρθωσαν νὰ λάβωσιν ὡς μεταξοσκωλήκων, ἅτινα ἔκρυψαν ἐν ταῖς βακτηριαῖς αὐτῶν. Εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπανελθόντες, ἐδίδαξαν τὸν τρόπον τῆς ἀνατροφῆς των, ἧτις καὶ ἐπέτυχε πληρέστατα. Εὐθὺς δ' ὁ τόπος ἐφυτεύθη ἀπὸ μωρέας, καὶ ἡ σιρικοτροφία τόσον διεδόθη, ὥστε ἡ Πελοπόννησος — ἡ κυρία πηγὴ αὐτῆς — ἀπώλεσε τὸ ὄνομά τῆς μετονομασθεῖσα Μωρέας ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ φυτευθεισῶν ἀπείρων μωρεῶν.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ.

Μαῦρος σταυρὸς ἐσκέπαζε κακοῦ φονιά τὸ μνήμα
Καὶ πρὶν τ' ὄρνιθι σηκωθῆ,
Στὸ μεσονύχτι τὸ βαθύ,
Τὸν μάτονε τὸ κρῖμα..

— Γὰρ 'πές μου, μνήμά μου, γιατί στὸν ὕπνο σου γογγύζεις;
Καὶ σὲ ὄνειρό σου τὸ πικρό,
Μ' αἶμα τὸ μαῦρό σου σταυρὸ
Κάθε νυχτιὰ ραντίζεις;

— Σταυρέ μου, σὰν μ' ἐρώτησες νὰ εἰπῶ τὸ μυστικὸ μου;
Φονιά στὰ σπλάγγνα μου κρατῶ!
Μὲ λούζει μ' αἶμα, καὶ γ' αὐτὸ
Ματόνω τὸ σταυρὸ μου...

Τὸ κρῖμα ποῦ ἐσκέπασα, τὸ κρῖμα μ' αἱματόνει
Μὲς στὸ σκοτάδι τὸ θολό...
Σύρε, σταυρέ μου στὸ καλό,
Φονιάς δὲ σὲ σηκώνει!
Α. Παράσχος.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΟΦΟΥ.

Δύο τινὰ δὲν θυνάμεθα νὰ θλέπωμεν ἀσκαρδαμυκτί, τὸν ἡλίον καὶ τὸν θάνατον.
Μία δίκη γεννᾷ ἑκατόν κάλλιον κακὸς συμβιβασμὸς παρά καλὴ ἀπόφασις.
Ἡ κακὴ πληγὴ θεραπεύεται, τὸ κακὸν ὄνομα θανατοῖται.
Ὁ φιλάργυρος δίδει πλείοτερα ἀπὸ τὸν γυμνόν.
Θέλεις νὰ μάθῃς πόσον ἀξίζει ἐν τάλληρον; ζήτησέ το δανεικόν.
Ὅστις ἀγοράζει τὰ περιττὰ θὰ πωλήσῃ τὰ ἀναγκαῖα.
Εἰς ὄπριον ὁ Θεὸς δὲν δίδει τέκνα, ὁ διάβολος δίδει ἀνεψιούς.
Μωρὸς σιωπῶν σοφὸς φαίνεται.
Ὁ καλὸς λόγος εἶνε ὀλιγοῦξοδος καὶ πολὺ ἀξίζει.
Τίμα τὸν καλὸν νὰ σὲ τιμήσῃ, τίμα τὸν κακὸν νὰ μὴ σὲ ἀτιμάσῃ.
Ἐσο γλυκὺς καὶ περιποιητικὸς ὄπριος δὲν ἔχει μέλι εἰς τὴν χύτραν, ἄς ἔχη εἰς τὸ στόμα.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνιγμάτων.

- Α'. Ζῶον — σῶον — ὦον.
- Β'. Κάτοπρον.
- Γ'. Ναπολέων — ἀπολέων — πύλεων — ὀλέων — λέων — Ὠν.
- Δ'. Ἀγγιδῶν — ἀηδῶν.
- Ε'. Ἐξ εἰς — αἰξ ὕς — ἔξις.
- ΣΤ'. Αἰνιγμα — αἶμα.
- Ζ'. Ἄλας — λάας.
- Η'. Ὅμηρος — μηρὸς — ὄρος.
- Θ'. Πανιώνιον.
- Ι'. Ἐλικῶν — εἰκῶν.
- ΙΑ'. Μαϊάνδρος — Ἄνδρος.

Προβλημάτων.

- Α'. Τὸ παιδίον ἦτο 7 ἐτῶν.
- Β'. Τὸ πρῶτον βελλάντιον περιεῖχεν 80 γρ., τὸ δὲ δεύτερον 112.

Λογογρίφων.

1. Ἐν ἰθρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου.
2. Ὁ δαίμων ἐνοῦται μετὰ τοῦ δαίμονος ἐν ἀδιασείτῳ εἰρήνη καὶ ὁμονοίᾳ μόνου δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐξ ὄλων τῶν λογικῶν πλασμάτων δὲν δύνανται νὰ ὁμονοήσωσιν, ἀν καὶ φέρωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἐλπίδα τῆς θείας χάριτος. Τοῦ Θεοῦ κηρύσσοντες τὴν εἰρήνην, οὗτοι οὐχ ἦττον ζῶσιν ἀμοιβαίως μισούμενοι, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, ἐλευθέρους συγκρατοῦντες πολέμους καὶ τὴν γῆν ἐρημοῦντες, ὅπως αὐτοὶ ἑαυτοὺς καταστρέψωσι.
3. Μηδενὶ συμφερᾷ ὄνειδισσις.
4. Σιγὴ οὐ μόνον ἀδίσχον, ἀλλὰ καὶ ἀλύπον καὶ ἀνώδυον.
5. Δεῖ σ' ἐσθίειν ἓνα ζῆς, ἀλλ' οὐ ζῆν ἓνα ἐσθίης.
6. Ἀνὴρ ἀριστος οὐκ ἀν εἶη δυσγενής.
7. Ὁ ἀν ὁμολογήσῃς διατήρησι.
8. Ἀλέξανδρος ἐφασκεν εἶναι Διὸς υἱός.
9. Μὴ ἐπιθῶμι ἀδύνατα.
10. Φίλοις εὐτυχῶσι καὶ ἀτυχῶσιν ὁ αὐτὸς ἔσθι.

Λεξιγρίφων.

1.	2.
εἰ Κ ὦ ν	ἔ γ χ Ε λ υ ς
ἦ λ Ι ο ς	δ α κ τ γ λ ι ο ς
φ ὀ ρ Μ ι γ ξ	β ὀ σ τ ρ υ ξ
δ π Ὠ ρ α	π α ρ α π Ε τ α σ μ α
φ α Ν ὀ ς	κ ή Ρ υ ξ
	τ ρ ά Π ε ζ α
	τ ρ ι Η ρ η ς

Γρίφων.

1. Ἡ ἦττα τῆς Γαλλίας ἦτο ἀπαισία διὰ τὸν Ναπολέοντα.
2. Γυναίξι κρῆμον ἢ σιγὴ φέρει. — Ἡ ἔξις γεννᾷ χορτασμόν.
3. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. — Τοῖς φαύλοις φοβερὰ ἢ τελευτὴ τῆς ζωῆς.

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

- Δ. Κελαϊδίτης — 1 καὶ 10 λογογρ. καὶ τοῦ 2 γρίφου.
- Ν. Δασκαλόπουλος — 2 καὶ 3 γρίφου, 6 καὶ 11 αἰνιγμ. 1, 3, 5, 7, 8, 9, καὶ 10 λογογρ.

- Α. Κουκουλάς — 1 καὶ 2 προβλ. 2, 3, 6, 9, 11 αἰνιγμ. καὶ 10 λογ.
- Στέφανος Α. Σέψη — 1, 2 γρίφ. 1, 2, 4, 7, 9 καὶ 10 λογογρ.
- Κ. Λυτζερόπουλος — 1 γρίφου.
- Ἄναστ. Α. Παπαδόπουλος — 2 καὶ 3 γρίφου.
- Γ. Παππά Κ. Σπάρταλη — ὄλων τῶν λογογρίφων καὶ γρίφων.
- Πέτρος Σκίττωρ — 6 καὶ 11 αἰνιγμ. 1 λογογρ., 2 καὶ 3 γρίφ.
- Μ. Ε. Ζωγράφος — 6, 9, αἰνιγμ. 2 λογογρ. καὶ 3 γρίφ.
- Ν. Π. Βενάκης — 8, 10, 11 αἰνιγ. 2 γρίφ.
- Ἰ. Ἰωσηφίδης — 1, 2, 3, 5, 8, 10 λογογρ. καὶ 2 γρίφ.

ΑΙΔΙΝΙΟΥ.

- Νεοκλῆς Ροδοκανάκης — 1 προβ., 1—8 καὶ 10 λογογ. 2, 3 γρίφ.
- Μιχ. Π. Κωνσταντίνου — 1 προβλ., 1, 2, 3, 5, 7 καὶ 8 λογογ.

ΝΕΑΣ ΕΦΕΣΟΥ.

- Δημ. Μ. Γκράτσου — 1, 2 προβλ. καὶ 9, 10, 11 αἰνιγμ.
- Δημ. Ξ. Ἀλεξάνη — ὄλων τῶν γρίφων, 1, 3, 5—10 λογογρ. 1, 2, προβλ. 2, 6, 7—11 αἰνιγμ.

ΜΕΝΕΜΕΝΗΣ.

- Νικηφόρος Ἱερομόναχος ἐκ Σύμης — 1—7, 9, 10 λογογρ. 2, 3 γρίφ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

- Κ. Γ. Λάμπρος — 2, 6, 8 αἰνιγμ. 1, 2 γρίφ.
- Ἄθ. Ἀλεξανδρίδης — 3 γρίφ. καὶ 1 προβλ.
- Ἰωάν. Δ. Μανώλης — 1, 2 προβλ. 1, 2, 3, 6, 9 λογογρ. 1, 3, 4, 6—11 αἰνιγμ.
- Θεόδωρος Μοσκόπουλος — 8—11 αἰνιγμ. 1 προβλ. 1, 3, 5, 6, 8, 9, 10 λογογρ. 2, 3 γρίφ.
- Ἰωάννης Σ. Εὐτυχίδης 1, 2 προβλ.

ΒΥΓΟΥΛΛΩΝ.

- Θ. Βατίδης — 2 καὶ 3 γρίφ.
- Γαβριέλλος Χιπίδης — 7 8 10 καὶ 11 αἰνιγμ. 1—8, 10 λογογ. καὶ 1 προβλήμ.
- Γ. Εὐθυμίου — 2 καὶ 3 γρίφ. 1—10 λογογρ.

ΔΙΜ. ΒΑΘΕΟΣ.

- Μ. Ι. Πρωτοπαπᾶς — 6, 8, 9, 11 αἰνιγμ. 1 προβλ., ὄλων τῶν λογογρ. καὶ γρίφ.
- Γ. Ἐλευθεριάδης — ὄλων τῶν λογογρ. 1 προβλ. 6, 10 αἰνιγμ. 1 καὶ 2 γρίφ.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ.

- Ἄθανάσιος Εὐστρατίου — 1, 2, λογογρ. 3 γρίφ.

ΣΚΑΛΑΣ ΚΥΠΡΟΥ.

- Θεόδωλος Φ. Κωνσταντινίδης — 2, 6 αἰνιγ., 1—10 λογογρ. 1, 2, 3 γρίφ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

IB'

Θεόν παραποτάμιον δλόκληρος σημαίνω,
 τῶν ζώντων ἐξουσιαστήν.
 "Αν ὅμως κατατομηθῶ, ἤμίθεον ἐμφραίνω,
 τῶν ὀπαδῶν του λυτρωτήν.
 "Αν δ' ἢ τοῦ λύτου μάχιρα σκληρῶς με κρεουργήσῃ,
 κ' ἐκκόψῃ πέλεκυς βαρῦς
 Τὸ στέρνον μου καὶ τὸν λαίμυρον καὶ ἄποδα μ' ἀφήσῃ,
 φεῦ! τότε..... πλὴν τί ἀπορεῖς;
 λῦσον με, μὴ ἀργοπορήσῃς.

M. Γρηγορόπουλος.

II'

Εἰς τὰ ἀχανῆ πελάγη τοῦ Ὀκεανοῦ οἰκῶ,
 Πλήθος ἔχω ὑπηκόων καὶ τὰ κήτη διοικῶ.
 Πλὴν ἂν με διχοτομήσῃς καὶ ἐκλέξῃς τ' ἀρχικόν,
 Τὰς προθέσεις ν' ἀνατρέξῃς καὶ νὰ ἴδῃς τὸ λεξικόν.
 Τὸ δὲ δεύτερον ματαίως ἀλλάξου μὴ τὸ ζητήσῃς,
 Ἄφου πᾶσαν ἐδόμοχθα δύνασαι νὰ τὸ εὕρῃς.

A. I. X.

IA'

"Αν τὸ τέλος μου τονίζῃς, φίλε, πρόθεσιν με βλέπεις,
 "Αν δε μὴ, πρὸς δὲ τὸ μέσον ἄμα μου διπλασιάζῃς,
 Εἰς γνωστόν σοι τῶν Ἑβραίων εὐθύς ὄνομα με τρέπεις.
 Δύο δὲ θὰ ἴδῃς συνδέσμους, σκληρῆ, ὅταν με διχάσῃς.
 Πλὴν μ' ἔν γραμμῇ εἰς τὴν ἀρχὴν μου μὴγας εἶχόν σε ἐντός μου,
 Ἐνῶ πάλιν πολλοὺς χρόνους λαὸν ἔθρεψα τοῦ κόσμου.

IE'

Με τὴν πρώτην ζῶ φωνήν μου καὶ ὑπάρχω με τὴν ἄλλην.
 Μ' ἀμφοτέρως ἀπὸ τᾶξιν ζῶσαν, φίλ', εἶμαι μεγάλην.
 "Αν τὴν σύνθετόν μου ὅμως κάραν, φίλ', ἀπλοποιήσῃς,
 Νὰ προσθέσῃς τίποτ' ἄλλο σ' ἐλὸν μου, ὦ! μὴ θελήσῃς.
 Χωρὶς ταύτην σοὶ προσφέρω λιτὴν δίχρωμον τροφήν σου.
 Ἐκ μητρὸς πνοὴν λαμβάνω, διαφεύγων τὴν ὀργὴν σου.

A. I. M. X.

IST'

Κ' εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς κτήνη εἶμαι ὄνομα κοινόν,
 Πλὴν διόλου δὲν θὰ σφάλλῃς, ἂν εἰπῇς καὶ τῶν πτηνῶν.
 "Όταν κάραν μ' ἀφαιρέσῃς, θέλεις ἔχει φαγητόν
 Νόστιμον, κοινὸν εἰς πάντας καὶ ἐν γένει ἐκλεκτόν.
 "Αν δὲ πάλιν σὺ θελήσῃς τὸ μεσαῖον μου ν' ἀφίσῃς
 Καὶ με χάριν καὶ με τέχνην τὰ δυὸ ἄκρα μου κολληήσῃς,
 "Ω! τότε, ὦ φίλε, τότε θὰ ἴδῃς νὰ γίνω μέγας
 Καὶ ἔς τοὺς πόδας μου νὰ ἔχω γῆν, ἀστέρας καὶ νεφέλας.

Ἄναστ. Ν. Μωραΐτης.

IZ'

Καὶ ἀρχαία καὶ ὠραία εἶμαι χώρα τῆς Εὐρώπης,
 "Αλλοτε βασιλευθεῖσα ὑπὸ τῆς σεμνῆς Ροδόπης.
 "Αν τὸ πρῶτον μ' ἀφαιρέσῃς, εὐτελεῖ καὶ ἐσχισμένα
 Θὰ μ' ἴδῃς νὰ παριστάνω ἅπαντα τὰ ὑφασμένα,
 Κ' ἂν τὴν λήγουσαν τονίσῃς,
 Εἰς διάλεκτον χυδαίαν πνεῦμα θὰ με καταστήσῃς.
 Πλὴν πολλὴν ἔστις ποιήσῃ ἐκ τοῦ πνεύματός μου χρῆσιν,
 Ἄποβάλλει καὶ τὸν νεῦν του καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κρίσιν.

Γύθειον.

N. O. E.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

Γ'

Κρατῶν τις εἰς τὰς χεῖρας του καρῦδια, εἶπεν ἔαν ἔσα κρατῶ
 τετραπλασιασθῶσι, δίδω 67 καρῦδια. Τρις τῆς πράξεως ἐπαναλη-
 φθείσῃς, ὁ προτείνας ἐκράτει μόνον ἓν. Πόσα ἐκράτει κατ' ἀρχάς;
 Γ. Κ. Υ.

Δ'

Τίς ὁ ἀριθμὸς, ὅστις, ἐπαυξηθεῖς κατὰ 16, διαιρεῖται διὰ
 16 καὶ δίδει πηλίκον 16;
 Γ. Κ. Υ.

Ε'

"Εξ ὄντα διαβαίνουσι γέφυράν τινα. Ἐξ αὐτῶν τὰ μὲν πέντε
 εἶνε ἐμφύχσ, τὸ δὲ ἐν ἄψυχον καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ἐμφύ-
 χων βλέπει, περιπατεῖ καὶ ὀμιλεῖ—τὸ δεύτερον οὔτε βλέπει οὔτε
 περιπατεῖ οὔτε ὀμιλεῖ—τὸ τρίτον βλέπει, ἀλλ' οὔτε περιπατεῖ οὔτε
 ὀμιλεῖ—τὸ τέταρτον βλέπει, περιπατεῖ, ἀλλὰ δὲν ὀμιλεῖ—τὸ
 πέμπτον ὀμιλεῖ, ἀλλ' οὔτε βλέπει οὔτε περιπατεῖ—τὸ δὲ ἄψυχον
 οὔτε βλέπει οὔτε περιπατεῖ οὔτε ὀμιλεῖ, ἀλλ' ὅμως ἔχει σχῆμα
 ἀνθρώπινον.
 Γ. Κ. Υ.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

11.

"Υψὲ χεῖρ νέεα θάνατος!

Γ. Κ. Υ.

12.

A C, T, τα : Φ λα t t s m' LETS. α!! Δ' m I ρ' m α!

θήλας, π P :: λάμβανε τ' s μ' s.

13.

Εἶμαι γαλῆ λιν αἶχ! οἰκεῖν δεινόν,
 τυχ

με 3 οὐδ' 1.

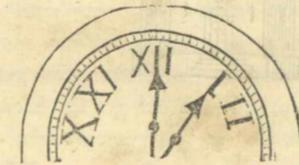
Ἰπὸ Θ. Χ. Μοσκοπούλου.

ΓΡΙΦΟΙ.

4ος

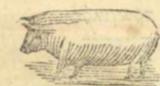
Σ

Ἰπὸ Κ. Γ. Αάμπρου.
(ἐν Κωνσταντινουπόλει)

5ος

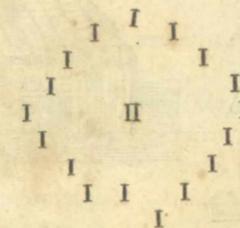
8

A X P

Κάλλη

Ἰπὸ Γ. Νικολαΐδου τοῦ Λεεβίου.
(ἐν Τζουκαλοχωρίῳ.)

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

6ος.

Τ Ε
Α

Μήνις κυβέλης
τοτόν μ' έρ
ρεφε.

υπό Κ. Γ. Λάμπρου.

7ος

Κυνικός
φιλόσοφος.

τραγικός
ποιητής.

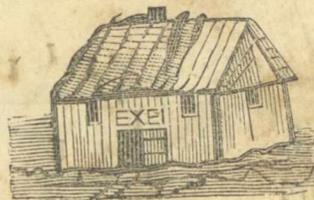
Α

Μη Ιω. Προτόπαπα.

8ος

και

και

θ. Γ.